

Елена Павлова

Долу спи убиецът

Беше беден квартал, железницата минаваше наблизко и силовото поле на купола отстоеше има-няма на десетина метра от последните къщи. Би могло да се каже, че мястото е еквивалент на Стената на Куполите, ако Северните провинции можеха да имат Стени. Само дето беше... ами, различно. Много по-спокойно, на първо място. Твърде спокойно, не на последно.

Поне за това си мислеше Стреч, седнал на стълбите пред входа на пансиона.

Не го наричаха хотел, понеже хотелите, ами, тъй де, бяха нещо различно. Тук хората идваха и понякога оставаха, а друг път си отиваха, тъй че и странноприемница не беше, макар че имаше столова и кухня, и дори готвач, и беше евтино. Но ако искаш да се напоркаш, казваше обикновено Силия, направи си труда да идеш до кръчмата и най-добре да дремнеш край някоя кофа за боклук после. И... абе, пансион си беше, откъдето и да го погледнеш.

Не че имаше много за гледане. Беше стара сграда, довоенна, един Север знае за какъв дявол са я използвали преди Провинциите. Но имаше към шейсет стаи, и столовата, и даже зала за заседания на третия етаж; беше дълга, правоъгълна като кутия, с мръсни прозорци, втрънчени от едната страна към нищото отвъд силовото поле, а от другата – към не чак тъй далечния океан. И имаше стълбище пред голямата, някога остъклена врата, и паркинг отстрани, и даже още стърчаха колчетата на бариерата по-нататък, а първите къщи се бяха намърдали чак накъм стотина метра нататък, все едно хората се бяха побоявали да строят по-наблизко.

Стреч си седеше на стълбите и зяпаше, и умуваше, и пушеше цигарка; и видя откъм града да се задава Дейви. Ухили му се – трудно беше да не му се ухили човек. Дейви... къмто шести месец вече караше в пансиона. Работеше в някоя от ония, книжестите компании, редактор бил казваха, каквото и ще да значи това. Беше към петдесетте, среден на ръст, един такъв кльошав, но с едър кокал и вените по ръцете му бяха изпъкнали като въжета. Въздлъжката му прошарена коса беше къдрава и, както си я вързваше ниско на тила, подскачаше на раменете му като заешка опашка. Носеше сребърна обеща във формата на гарван и всеобщи оръфляни дрешляци; на работа ходеше с костюм, но когато си оставаше в пансиона, обикновено намяташе изтъркано и прокъсано туктаме яке без ръкави. Много смешно ходеше: с обувките за работа горедолу биваше, но като беше със сандали, краката му шляпаха тежко-тежко и някак целият се отпускате и прегърбваше, все едно очаква земята

да изпружинира изпод него. И носеше очила, иззад които зеленикавите му очи все изглеждаха широко отворени и някак учудени. Горната му устна беше пресечена от дебел белег и стърчеше напред все едно аха да каже: „Ау!“. Силия го наричаше „безобиден“, но Стреч все си мислеше, че не е точно това. От Дейви лъхаше на една такава наивност и невинност, че безобиден звучеше направо като обида спрямо него. Смешен неудачник, ето какъв беше. Не можеше човек да не му се ухили като го види.

Ей го и сега: шляпаше си по асфалта, прегърбен и изпънал глава напред като изумена костенурка, в едната си ръка държеше торбичка и я люлееше напред-назад, но свободната му ръка висеше като отсечена край хълбока, никога не я движеше в такт с ходенето; с левия крак и понакуцваше понякога.

– Хей, Дейви! – приветства го Стреч, когато се приближи. – Цигарка?

– Чъкай да'с фърлийя сладоледа! – отвърна Дейви и се ухили срамежливо.

– А, значи това носиш! Що си се размотавал до магазина в тая жега?

Стреч и не очакваше да получи отговор: пансионерът хлътна във входа, шляпането на сандалите му се отдалечи и след известно време пак се усили.

Поседяха двамата и попушиха в мълчание. Дейви даже имаше смешен начин и за това: държеше цигарката в лявата си ръка, а не в дясната, и все я въртеше между показалеца и средния си пръст, като да я намества, и току я прихващаше с палеца си – май само когато съвсем се зарееше нанякъде. Стреч с любопитство се взря в пръстите му, за кой ли път. Все го учудваше този навик: да държиш цигара между връхчетата на палеца и показалеца, почти на ръба на филтъра; другите три пръста са присвити и изтеглени силно назад, но някак подредени по протежение на цигарата. Дейви държеше дълъг маникюр, над половин сантиметър, но не го заостряше, както беше модерно в града напоследък. Хората му викаха псевдонокътници, нали куполнягите си слагат поднокътни остриета, тук не практикуваха толкова приставки, но острият нокът, намазан със силиконов втвърдител, също е опасно оръжие... може даже да се порежеш, ако не внимаваш. Стреч мразеше тая мода; Дейви обаче не си ги остреше. Неговите бяха заоблени и малко плоски на върха, само на кутретата бяха два пъти по-дълги. Всъщност направо си държеше цигарата между ноктите на палеца и показалеца, много смешно. И току се

сепваше и я прехвърляше в нормално положение.

– Левак ли си? – внезапно попита Стреч.

– Какво? – Дейви се сепна за пореден път, виновно преметна цигарата, примигна иззад очилата си, издиша дима на тънка струйка и едва тогава отговори. – О, ами, не. Зарадйи клавиатурата е. Нали... да мога да пуша като пишия.

– Аха. Книжеста му работа. И защо я държиш така?

Пак същият ритуал: примигване, изумено източване на устната, тънка струйка дим и отговор най-сетне:

– Ами... много хубаво оръжие е.

– А?

Дейви виновно примигна. Като че ли се поколеба за момент.

– Гледай сйега... – рече след малко. Завъртя цигарата между палеца и показалеца си. – Стой и не мърдай, нищо няма да ти направя.

Присви трите си свободни пръста назад, този път цялата му ръка се напрегна. После замахна. Бавничко.

Огънчето на цигарата застина на около два сантиметра от окоото на Стреч. Трите пръста се изпгнаха и ноктите им се озоваха на милиметри от клепача, същевременно огънчето се обърна надолу към бузата.

– Ако те улуча, – обясни Дейви кротичко, – първо ти я забивам в окоото, после с пръстите ти го вадя, а те горя по бузата. И с другата ръка удрям, и те ритвам долу в... тъй де, овлажнителя, значи, и ако ощи не сйи паднал, сигурно щйе да не си човешко същество.

Стреч кимна, макар да си помисли, че докато Дейви го улучи с цигарата, и го удари, и го ритне, дотогава десет пъти да го е намлял вече. Но си премълча. Нека човечецът си запази илюзиите.

Няколко дни по-късно, като разказа на Силия, откри и откъде Дейви е взел тоя номер, и се смя до сълзи.

– Цигарка, начи? – Силия му се ухили и извади една от нейните си книжки, ония за Сърцето на ада, дето обичаше да ги чете от време на време. Тая специално беше на Дейвис Шльовото; снимката отзад на корицата показваше навлечен в броня пичага, с шлем на главата и черен визьор, и с все пустинните му там такъми, и насочил базука към обектива. Та от книгата Силия му изкопа такава сцена, досущ така описана: как някакъв напада друг един както оня си пуши и втория забива цигарата в окоото на първия... Много истинско звучеше както го четеш от хартията.

Горкият Дейви, помисли си Стреч и се ухили.

* * *

Виж, на Близнаците не си струваше да им се хилиш – засягаха се. Смахнати куполяги, такива си бяха. На вид нямаха кой знае какви приславки – нокътници, блейдове, импланти, стандартните работи. Ходеха се по потници, да си показват сплетените по ръцете белези, ама нямаха от истински опасните, или поне така си мислеше Стреч, щото когато си сложиш синтомускулатура и бустери, тогава може да се говори за белези. Обаче двамцата бяха ОПАСНИ, все едно им го пишеше на челата; гледаха те все едно не те виждат или по-скоро все едно виждат нещо смрадливо и мръсно вместо тебе; и си играеха с блейдовете, докато минават край теб, вадеха ги и ги прибираха, а ако се застояваха на стълбите, единият имаше навика да си чопли под ноктите с връхчето на нокътника си. Гадни копеленца бяха, както и да го погледнеш. Освен туй, съмняваше се Силия, бяха и слашове. Вярно че си плащаха, казваше тя от време на време, ама най-добре щеше да е да хванат пустинята найсетне и да се разкарат, докато не е станала беля.

Че ще стане беля, Стреч се съмняваше, но наистина му се щеше да се разкарат. Нищо лошо не правеха, ама изглеждаха като убийци и все му прихлупваше под лъжичката като ги види. Когато си докараха моторите на втория месец, той реши, че вече ще се махат, ама те останаха... Много го нервеха, особено като идваха да си платят за седмицата и нарочно го прихващаха все горе в кабинета му, като да видят как им прибира в касата паричките, и искаха квитанция, Северът да ги тръшне.

Тъкмо за тях си мислеше, докато се прибираше от банката и пърпореше със собственото си моторче към пансиона. Седма година вече, от както държаха това място със Силия, винаги внасяха парите в деня след събирането на наема, понеже не беше хубаво да имат големи суми в касата. Или поне така казваше тя... според Стреч, беше защото даже и с ниска лихва една седмица повече си е една седмица повече и значи за водата ще се плаща с нюлър-два по-малко от сметката, понеже лихвата...

Моторите на хлапетата бяха паркирани пред пансиона и Стреч изръмжа: сто пъти им беше казвал на Близнаците, че не иска бракми на паркинга си. Току-виж дошла полиция да пита к'во правят там. Паркира, слезе и тъкмо тогава чу писък – един-единствен, приглушен, вярно, обаче гласа не мож го сбърка, Силия си беше.

Стреч проклетиса, сграбоса виброножа си – все го носеше, като ходеше до банката – и се втурна навътре.

Близнаците търчаха срещу него и го връхлетяха точно на вратата. Онзи, дето беше по-напред, само се размахна и го изпра с нокътниците си през врата, преди Стреч даже да се сети да му посегне. Блъсна го към стената и продължи. Другият, на три крачки зад него, изрева в лицето му и го прасна с блейда си; Стреч едвам успя да вдигне ножа да парира удара, но хлапето го набучи с другия си блейд в корема, изсмия му се нервно:

– Проклети скъперници! – и също се втурна навън.

Носеха овлажнителни ботуши и се бяха препасали с коланите, а маските им висяха отзад на гърба... това видя Стреч, преди да се плъзне бавно надолу по стената, притиснал с длан корема си. Топло и лепкаво течеше измежду пръстите му, а светът се въртеше, въртеше, въртеше...

* * *

Много време по-късно усети някой да го бута и мъчително отвори очи. Много болеше.

Очакваше да види кой знае какъв кошмар, но беше само оня смешният, опулен изумено срещу му иззад дебелиите си очила.

– Какво йе штанало? – попита Дейви с мекия си акцент.

– Силия... – Стреч болезнено си пое въздух. – Къде е Силия?

– Нъна-ам. Щьо?

– Близ... – Господи, само как болеше!

– Близнаците? – Дейви най-сетне стопли и кимна. – Стой тъй.

Имаше кървави петна по костюма му за работа, помисли си Стреч, помъчи се да стане и припадна.

Когато пак се съвзе, вече си беше в леглото. Дейви се занимаваше с превръзки и мехлеми. Беше намерил и онова тъпо нещо си, дето преди две години Силия го прие вместо наем от един от западащите нещастници, оня умря два дни след това; беше някъв си автодоктор ли, що ли, не го бяха ползвали, но сега Дейви май доста сръчно му човъркаше чаркаляците.

– Силия... – настоя Стреч, но от гърлото му се чу само квакане.

– Ея там отсреща! – Дейви махна към дивана под прозореца. – Нея я скърпих, ма са я били зле. И...

– Добре съм, нищо ми няма! – Силия звучеше много зле, напротив на думите си.

Стреч изръмжа, но този път нямаше сили даже да се надигне.

Болеше и докато автодокторчето пълзеше по раните му и ги кърпеше, но той не припадна.

– Къде отидоха? – попита Дейви по едно време.

– Нънам, ама бяха с овлажнители... парите... парите... а-ах!

Силия омаломощено се обади от мястото си:

– Взеха само петдесетачка, дето Трампа закъсна да я даде вчера. И ония резервните...

– Ако го бяхме дочакали... щяха да вземат всичкото! – Стреч пак изръмжа, този път щото докторът яко заби иглата в хълбока му. – Само да ги пипна копеленцата...

– Лежи и почивай! – нареди му Дейви. – Ся да свършим и аз ще ги пипна!

Много болеше, но Стреч успя да се засмее, преди да припадне пак.

Когато се събуди, навън се стъмваше. Силия беше седнала и го наблюдаваше. Имаше шев на лицето, и синина под окото, и още шевове по ръцете, и я бяха горили по краката, Северът да ги тръшне, и изглеждаше зле, но...

– Лошо са те порнали! – каза тя срамежливо.

– Ще ги убия! Къде е Дейви? Кажу ми да... по дяволите, боли!

– Лежи си... Тия шевове трябва да се сратнат. Дейви излезе... – тя изхъмка. – Мина от тук на тръгване. Носеше... овлажнител. И меч.

– Ха!

Силия сви рамене, стана и тромаво се упъти към кухнята. Вървеше много внимателно и Стреч пак изръмжа, като си помисли какво точно са правили ония двамата с нея... Ако имаше поне някакъв шанс да ги пипне, каза си, щеше да хукне на момента, ама кой знае къде бяха забили вече.

По-късно, като видя точно какво не бяха успели да му направят на самия него в бързането, преосмисли мнението си и горещо благодари на Севера, че и той и Силия са още живи.

* * *

Три дни по-късно, когато Стреч вече беше почнал да става и раната на хълбока му беше станала на надуга зачервена резка, и постепенно почваха да го хващат бесните, пред пансиона паркира една съвсем малка и много запрашена караванка. На покрива ѝ, зад картеницата, бяха закачени два мотора. Стреч я видя от прозореца и първо изруга яката, понеже тези мотори ги познаваше. Един дискохвъргач, това му бяха оставили Близнаците, но моментално го награби – поне за успокоение.

– Копелетата са се върнали, Силия! – извика. – Ела тука, Северът да те тръшне!

Но не бяха копелетата. От прозореца ясно видя как само един слиза от караванката и не беше от Близнаците. Ама имаше нещо страшно познато, понеже шофьорът носеше екзоброня и шлем, и визьорът му беше черен, а в ножница на гърба му стърчеше ей-такъв грамадански меч.

– Който и да е, – каза Стреч на Силия и й посочи да клекне зад дивана, – не идва за добро.

Може и да грешеше, понеже оня ми ти позвъни отдолу преди да се качи. И на вратата даже почука.

– Аде де! – прикани го Стреч заплашително.

Оня с меча отвори, надникна и размахна вместо бяло знаме два омотани овлажнителни колана:

– Кротъко бе-е, спипах ги! – и чак тогава влезе.

Вървеше леко приведен, лявата му ръка висеше на милиметри от пищовчето на кръста му, дебелите подметки на овлажнителните ботуши пружинираха лекичко... приличаше на някой пустинен рънър, дето се промъква към плячката си, помисли си Стреч и притеснено промърмори:

– Дейви?

– Аха... – оня вдигна визьора си и се ухили изотдолу. – Стръснах ли вий?

– Северът да те тръшне, ангелите ми изкара! – призна Силия. – Откъде взе тая маскировка?

– Това са мии пустинните партакъеши. Йето... – той им подаде коланите. – Повъчето парйи са тука. Моторъите ша продам, шот... – сви извинително рамене и бронята се размърда като жива по него. – Такъвот де, нйе беше евтино пръеупускане след тях. Ама квот остане, за васъ сйе. – и си излезе.

На прозореца Стреч го видя да се качва в караванката и да потегля. По-късно се върна – пеша, с меча, овлажнителя и омачкания окървавен костюм, с който допреди беше ходил на работа. И даже се опита да им даде остатъка от парите от моторите, но Силия не щя да ги приеме. Каза, че и на него му се полагал хонорар. Дейви се засмя и рече:

– Аз сйи го получих вече. Но ще ги взема, ще ги взема...

* * *

Беше беден квартал, железницата минаваше наблизко и силовото поле на купола отстоеше има-няма на десетина метра от последните къщи. Би могло да се каже, че мястото е еквивалент на Стената на Куполите, ако Северните провинции можеха да имат Стени. Само дето беше...

ами, различно. Много по-спокойно, на първо място. Измамно спокойно, не на последно.

Поне за това си мислеше Стреч, седнал на стълбите пред входа на пансиона. И за Дейви, за него мислеше много. Вече два месеца, откакто оня си беше събрал багажа и си беше ходил, но още го мислеше. Силия казваше, че в пансиона хората не се задържали много, понеже тук идваха на път за Нагоре или Надолу и накрая все си отиваха. Чудеше се Нагоре ли е дръпнал Дейви или Надолу и понякога му горчеше в устата. Особено като се сетеше за онова списание, дето Силия го беше домъкнала миналата седмица – „Пустинно сърце“ ли, „Пустинна кръв“ ли, нещо таквото да беше. Вътре беше оня разказ и Стреч много настръхнал го изчете, щот не беше глупак и знаеше да вижда какво всъщност е написано.

ДЕЙВИС ШЛЪОВОТО БЛИЗНАЦИТЕ

Така се казваше.

И така започваше:

„Там, на ръба на пустинята, беше фермата на Хакензи и мнозина минаваха от там; някои отиваха в Сърцето на ада, а други се връщаха. Като Килдаун например. Още като видя двата мотора отпред обаче, му стана ясно, че нещо не е наред и се разбърза. Намести виртуалните очила по-плътено и пусна оптиката...“

Може и да се разправяше за Килдаун, и дъртия Хакензи, и хубавата му дъщеря, ама на Стреч историята му беше прозрачна и колчем се прisetеше, все се пипаше по отдавна зарасналия белег и по трите грапави линейки на врата. Ако и кутрето го беше закачило, щеше да му порне сънната артерия...

И други работи се разправяха вътре и на тях вече им вярваше. Сто процента. Например:

„Килдаун заора мотора и слезе да огледа следите. Не му трябваше оптика да види, че Близнаците са ношували тук – имаше много утъпкани следи, две целофанчета от слашка и даже бучица овлажен пясък, който подсказваше, че на някой от двамата

не са му издържали нервите да си пие собствената вода и вместо това се е изпикал извън овлажнителя.

Килдаун се захили – стенаджийчета, такива си бяха. Глупаци. Пък и им лазеше по нервите да го мяркат от време на време как ги догонва с караваната, макар че нарочно караше бавничко, за да не ги стигне прекалено скоро. Но май щеше да трябва да смени темпото, понеже те цепеха на сяло и съвсем щяха да се отбият от пътищата.“

Стреч чудесно можеше да си го представи: двете хлапета на ръба на нервна криза, бяха обрала просто някакъв си смотан пансион – и то неуспешно! – и неподготвени бяха забили в пустинята, и някой ги преследваше, неумолим като зъбат червей...

„Килдаун застана на върха на дюната и се разкрачи.

– Хей! – викна им отвисоко.

Единият Близнак вдигна глава и се втренчи в него. Погледна набързо към брат си и попита:

– Вода да имаш?

– Имам – съгласи се Килдаун.

– Може ли... да ни продадеш малко? – Близнакът му се ухили, гримасата изглеждаше зловещо иззад маската му.

– Тоя мотор ми изглежда зле! – Килдаун се спусна по дюната. – Май нещо спирачките, мм?

Вторият Близнак трмаво се понадигна. Според пустинния войн, единият му крак беше строшен при падането.

– Вода... – натърти първият.

– А, да... Момент.

Килдаун пак се разкрачи, присви очи и понамести уплътненията на овлажнителя на слабините си. В настъпилата тишина отчетливо се чу съскането на струйката, как тече в системата. Вътрешните пречистватели и помпата заработиха.

– Не, не такава вода! – простена вторият Близнак.

– Що, да не си нещо спицялен? – ухили му се Килдаун. – Според мен заслужаваш да я пиеш даже непречистена, боклук!

И точно тогава му скочиха.

С голямо нетърпение беше чакал този миг – кажи-речи два дни. Завъртя пукалцето в кобура му и простреля пострадалия

Близнак в здравия крак, докато измъкваше меча от ножницата му. Кондензаторът беше пълен.

Вторият Близнак му налиташе с щръкнали блейдове, май хич беше забравил собственото си пукалце. Килдаун го цапардоса с меча и му изпразни целия заряд отгоре. Другият тъкмо падаше с писък и войнът за всеки случай му дооткара пълнителя в главата. И без това с два ранени крака и само на слашка хлапето нямаше да стигне далеч.

Тръснатият с шока още се търкаляше по пясъка и се гърчеше, а блейдовете му неконтролируемо изскачаха и се прибираха. Май си беше сложил и някакви вътрешни приставки, реши Килдаун – токовият удар направо им сбърква хидравликата на тъпите куполници. Почака го да се посъвземе няколко секунди, тъкмо кондензаторът да се зареди отново, после пак го трясна.

Втория път хлапето остана да си лежи кротко. Килдаун ги претърси и двамата и им събра де що багатерии имаше. Повечето не бяха ценни работи, като изключим парите, дето ги бяха завлекли от фермата на Хакензи, но все щяха да влязат в действие.

Когато докара караваната да качи моторите на нея, хлапето беше почнало да идва на себе си, макар че още не можеше да си овладее разбъзканата нервна система.

– Найш кво, – каза му Килдаун, – хей на! – разкрачи се, присви очи и тоя път до край си пусна водата. Убеди се, че помпата си е свършила работата, откачи манерката от кръста си и я хвърли до оцелелия Близнак. Имаше към петдесет литра още в караваната, на малкия това щеше да му е полезно... беше видял мемнопаяци недалеч. Трупът щеше да ги привлече за нула време.“

Стреч въздъхна и си запали цигара.

След малко Силия излезе и седна до него. Поседяха, позяпаха, помълчаха. Накрая тя каза:

– Знаеш ли, радвам се, че го няма вече.

– Ъ-ъ?

– Долу да спи убиец, не е шега работа. Тъй де, истински пустинен войн...

Стреч пак изхъмка.

Тъй свършваше разказът:

„Привечер Килдаун проследи с оптиката, как Близнакът се мъчи с блейдове да пребие три мемнопаяка и доволен потегли към фермата. Чудовищата цяха да пируват тая нощ.“

Стреч допуши цигарката си, прегърна Силия и продължи да размотава ленивото кълбо на мислите си. Триста нюлгра, побой, изнасилване... много страх, два човешки живота и една пикня. И един разказ...

– Чудя се, – промърмори унесено, – дали си струва такава цена...

– А? – сепна се Силия.

Притисна я по-силно към себе си, но не можеше да спре да мисли за Дейви... и за Близнаците. Най-вече за тях.

КРАЙ

© 2005 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1009>]